

Vertrek

Paulo en Felix werden beide bestraft, twee weken eenzame opsluiting in de separeer cel. Geen contact met anderen, geen bezoek. De imitator van Andre Hazes kreeg gelijk met zijn 'Ik zit hier heel alleen kerstfeest te vieren.' Het Chinese eten werd naar de separeer gebracht op een rubberen bord, met een houten lepel, daar waren geen steekwapens van te maken. Er mocht niet gevochten worden op de afdeling en er mochten geen mensen tegen hun zin lastig gevallen worden. Wat er was gebeurd was uiteindelijk moeilijk in kaart te brengen omdat niemand echt wilde praten. Het kwam er na onderzoek op uit dat Sandy bij haar borsten gepakt was na een verkeerd begrepen flirt en dat Paulo er voor probeerde te zorgen dat er een ongestoorde vrijpartij kon plaatsvinden, waarbij Ravi per ongeluk te hard was aangepakt, een klap had gekregen. Dat was de beste versie voor het personeel, dat bracht de rust terug. Ravi vond het echter onbevredigend, het deed de situatie totaal geen recht. Het voelde niet eerlijk, vooral niet voor Sandy. Maar ook hij hield zijn mond, dat leek hem het verstandigst. Sandy was somber en teruggetrokken na die dag.

Ze zocht Ravi toch op omdat ze dankbaar was dat hij het voor haar opgenomen had. 'Ik ben niet zo goed in dit soort dingen zeggen, maar dank je dat je gezorgd hebt dat er niet nog veel meer met mij gebeurd is dan dat. Het was zo eng, Ravi, ik was zo bang voor Felix. Hij was al een poosje bezig zichzelf op te dringen. Eerst vond ik zijn aandacht nog grappig, maar na een tijdje werd hij vervelend en opdringerig. Ik kon hem wel goed van mijn lijf houden, hij liet zich steeds wegsturen. Ik heb niet aan het personeel laten merken dat ik last van hem had. Ik dacht dat ik het wel onder controle had. Maar die dag mocht hij dat doen, hij kreeg vrij spel'.

'Ravi keek haar aan. 'Het is volkomen normaal om iets te doen als je een situatie als deze ontdekt, toch? Dit was idioot, Felix leek wel gek geworden. Je moet aangifte doen tegen hem. En trouwens, mocht? Van wie mocht dat dan?'

Sandy legde haar hand op zijn arm. 'Luister Ravi Koolmees, er gebeuren hier veel meer dingen dan dat jij weet, of dan het personeel weet. Bemoei je niet te veel met wat anderen doen, zit je tijd uit en ga daarna weer naar huis. Dan kun je ons allemaal vergeten. Ik onderneem verder geen stappen tegen Felix. Hij heeft zijn straf nu, dat is mooi genoeg. En ik, ach weet je, misschien klinkt het raar, maar ik voel dat ik zulke dingen soms verdienen. Alsof het iets van mijn last afneemt, van wat ik gedaan heb, begrijp je.'

'Sandy, kom op. Geen vrouw verdient zulke dingen, ook jij niet, dat moet je niet zeggen. Sandy glimlachte naar Ravi. 'Je bent een goed mens, weet je dat? Maar het is in orde. Ik heb nog goed nieuws ook, ik ga weg. Ze hebben nu besloten dat ik echt geen gevaar oplever op de vrouwenafdeling. Ik zal niemand van de andere dames lastig vallen of zwanger maken.' Sandy trok een grimas. Dus in feite heeft dit mij iets opgebracht, een stap in de goede richting. Ik hoor hier toch niet, tussen die kerels.' Een goed mens, de gedachten van Ravi bleven even hangen bij die uitspraak. Hij dacht zeker niet aan zichzelf op die manier en heel veel anderen ook niet, wist hij. Het voelde als een opluchting dat Sandy weg mocht gaan, voor de anderen terug zouden zijn, werd zij overgeplaatst. Voor het nieuwe jaar nog. Sandy gaf hem een onhandige omhelzing.

